

Fekete Vince

Gyönyörű apokalipszis

Versek

ISTENEMISTENEM!

1

Éjszakai út az üres városon át, fények, fák, gyér forgalom, aztán emelkedő valahová, Ismeretlen épület, szocialista tömb, Olyan a szemed, mondja, mint a tó, a lábad meg, a lábad, arról inkább ne beszéljünk, Ahova érkeznek, ahol fölveszik, beírják, Várjon, azt mondják, üljön ide, azt mondják, egyet se mozduljon, mondják, mert, Nem mozdul, csak ha mozdítják, amikor tolják, taszítják, emelik, viszik, forduljon, mondják, segítsen, íííígy, jól van, így, Aztán ott marad, ott hagyják, minden idegen, minden milyen, igen, És érzi, hogy kell, most kell, hogy feszül, de amikor már-már..., mindig bejön valaki, telefon csörög, bepillantanak valamiért, vagy csak az ágyaszomszéd nyitja ki a szemét pont akkor, Semmi sem történhet, ne félj, itt vagyok, minden rendben, minden, minden, Kérdések és válaszok, remény, remény, fény, Hogy vagy?, elcsukló hang a telefonban, ne sírj, de te se, jó-e ne!, Húgyszag, fekáliaszag, jövő-menő, hangoskodó, telefonáló, intézkedő, sürgölődő-forgolódó emberek, kacska a bal kezében, folyik le, folyik alá a testéről a víz, Nem fogok, persze hogy nem fogok, de ha kell, akkor... Nem kell?, Akkor sem, inkább nem eszem, az nem lehet, akkor tudod, mi lesz?, igen, Három nap, három éjszaka mozdulatlanul, becsúsztatják az ágy alá, hallja a mozaikpadlón a fém csikorgását, A széles, lejtős út, ahogyan ereszkednek be még pár nappal ezelőtt a városba, aztán az éjszakai sugárút, amikor a SMURD felé tartanak, Ady Endre egykori iskolája, a Wesselényi gimnázium épülete, az Ady-szobor, a főtér végében báró Wesselényi Miklós, az árvízi hajós szobra, amint éppen földet oszt a reformkori politikus, És ahogy akkor délelőtt, a téren, ahogy nem bírja a napon, szédül, imbolyog, A tekintet, amikor lefekvéshez készülődve ráesik a lilás-szederjes jobb lábára, Indulunk, mondja határozottan, Combtőben, de lent is, szó sem lehet róla, hogy... De ezt már nem hallja, holnap indultak volna vissza, haza, mennek majd nélküle, Istenemistenemistenem –

Korszerűen felszerelt, barátságosnak tűnő épület, Ahogy átvált szürke, színtelen építőteleppé, A lift nem jön, várni kell, a hölgy a kerekcsésze végénél tekintetét, arcát vizsgálgatja, Közben csócsálja a száját, szívja a fogát, Ég a villany az ötödiken, tízágyas szoba, ég a villany, Két idős nő egymásnak lábtól, Jobbjukon, baljukon egy-egy idős férfi, Plafon, falak, folyamatosan égő villany, tevés-vevés, szarszag, átható pisibűz, Ki mennyit pisilt, jaaaaaj, ötszáz, semmi, ezer milliliter, Emberség, kedvesség, jó szív, civilizálatlanság, „Loci bácsinak” izzad a homloka, a kísérő asszisztens is ideges, szinte négy órát jöttek eddig, alighogy kigördültek, leereszkedett az egyik, a jobb oldali gumi, a vulkanizálóban nekik gurult egy be nem húzott kézifékkal hagyott kiskocsi, A hordágyon fekszik, valami tompán meglöki a mentőautót, Ki az? Mi az? Ibi, Ibi, kiáltja a tagbaszakadt férfi, jobb volna már meghalni, ne élni tovább, bassza meg, Istenemistenemistenemistenem –

Olyan ez, mint egy belső „koromseprés”, a perfúzióban becsöpögő anyag fél évre kitakarítja, akár az eldugulni készülő kéményt, az ereket, Igaz, hogy viszket, és bizsereg is?, Igen, de ő megtalálta a csonkján egy pontot, ahol körülbelül a lefutó ideg vége van, Ezt megvakarja, megnyomja, és azonnal elmúlik, Meg lehet ezt szokni?, Soha, Rendkívül finom, sötét rezgés, ami tompítja a fényt, a mindent bevonó fehérséget, majd megszűnik a villódzás, Helyébe tömör, moccsatlan fehérség lép, mintha vazelinrel vakolták volna ki szemhéja belső felét, Testében meleg, erős áramlás, ami elmosza ezt az ént, a test érzetét, Istenemistenemistenem, Kép nem jön be, csak az adók hangja, zenét, mondja az idős úr, és ketten, mint két kópé kölyök, úgy hallgatják a manelét, egyikük hegedülést is mímél a kezével a zene ritmusára, Hogyishják bácsi, Nekijek bácsi, keverik a román és a magyar nyelvet, azt mondja, mentünk a, hogyishják,

a Csentruuba, oda, a szpáciu lokatívba, hogy kontraktot csinálni,
kellett ez nekijek, a gyerekejimnek, Az üres ég kékjének és a
mozdulatlan park zöldjének találkozásánál összesűrűsödött, enyhén
csillámló fénysáv az emeleti ablakból, Istenemistenemistenem istenem –

Mögötte áll, ugrásra készen, hallja a lélegzését, tarkóján érzi a tekintetét, szemét lehunyja, próbál uralkodni magán, a fényre, a bútorokra, a percegésre, a lassan kúszó árnyékokra figyelni a falon, vagyis valami másra koncentrálni, jól érzékelhető az idő múlása, a megjelenése és jelenléte között hosszabb idő telt el, nem mer, meg sem próbál megfordulni, nem mer, meg sem próbál hátranézni, cselekmény tulajdonképpen nincs is, semmi cselekmény, csak ül a széken, háttal a gyermekkorának, háttal a mohó éveknek, amikor még, mondhatná, de nincsen már amikor még, csak ez a rettenetes jelenlét és tekintet hátul, a tarkóján, a háta közepébe döfve, félbeszakított valamit, tán azt kellene folytatni, nem erre figyelni állandóan, de szúr ez a tekintet, éget, háta mögött van, vagy nincsen, kérdezi magától, vagy csak ő viselkedik úgy, mintha ott lenne, úgy, mintha szúrna, szinte már körkörösze lebegnek, hullámoz, forog körülöttük a szoba, hullámoz, forognak ők is egymás körül, jaj, mindjárt megérinti, érzi, hogy már a bőréhez ér, de nem mer visszanézni, mert elvész belőle is valami akkor, hogyha vissza, igen, ijedten, félve, lopva pislog körbe, jaj, uramisten, mi lesz akkor, ha... kérdezi szinte sírva – és akkor, és akkor, Atyaisten, és akkor, váratlanul, akkor hirtelen, egyszer csak visszafordul...

HÓTTSZÉN

TALPONÁLLÓ

3

Vizet vet nagyanyám kicsi
csiporkából kicsi piros
piros pettyes csiporkából
hótt szénnel vizet vet mint
valamikor amikor a nagyfiának
lócitromot csavartak a szájába
a szinte kómás részegség ellen
a gyermeknek most vizet vet
kaparja a hótszenet a lapockával
a kislapáttal a kályhából hozza
a hideg vizes csiprocskát hozza
a szenet a hótszenet teszi bele
a csiporkába önti reá a vizet
mormolja mellette mormolja
az ágya mellett mentsd meg
mentsd meg mentsd meg vagy
gyógyítsd meg gyógyítsd meg
gyógyítsd meg mint minden
délben a kőlépcsőkön a ház
előtt ülve amikor hangosan
fennhangon imádkozik és
kér és átkoz de többnyire
kér és átkoz is kicsit átkozza
átkozza elvetélt menyét akit
bár vett volna el vettél volna
el vereske korába vereske
korába vereske korába mondja
háromszor ismétli mondja maga
elé a nyári konyha felé hátha

meghallgatja mondja olyan
hangosan hogy hallják az utcán
is nagyanyám imádkozik kér
és átkoz átkozza a menyét
Mészáros Ilonát azt a bűdös azt
az országos bűdös kurva Mészáros
Ilonát uram istenem jézusom
verd meg verd meg verd meg
hogy biztos legyen háromszor
ezt is mint a hőttszénnel ahogy
mormol valamit háromszor azt is
gyógyítsd meg gyógyítsd meg
gyógyítsd meg mondja...

HALOTT ÜLÉS

És Ők lenni nagyon-nagyon szomorú, és nagyon-nagyon boldog is,
hiszen ott ül mellette

    abban az autóban, Ő vezet,
    nagyon jól vezet, ő pedig
ott ül az anyósülésen, pe scaunul
mortii, a halott ülésén, ahogy a román

Mondja, és boldognak lenni, örülni Neki, és szeretni

nagyon Őt, miközben együtt *menni*
    (utazni) ketten, akár a világból is ki,
    de igazából az első városig, ott
is az egyik kollégiumi szállásig csak,
ahol majd éjszaka, egész éjszaka

Együtt lenni vele, az egyik keskeny ágyon szorongani egész éjjel

ketten, meztelen aludni, vörösbor és
    szeretkezés után, miközben fejük
    fölött, a kollégiumi asztalkán, a
laptopon megy (menni) jó zene, amíg
egyszer csak meg nem áll, és hajnalig

Halkan duruzsol, és a villany is egész éjszaka ég, és egymás mellett
ébredni reggel, és elkísérni Őt az

    előadására, és nagyon meg lenni
    Vele elégedve, és meg is dicsérni
nagyon, és az Euphoria nevű helyen
vacsorázni ketten, és ott is reggelizni

Kettesben, kávéét inni, hallgatni, beszélgetni, ölelni, csókolni egymást, és
együtt lenni még két napig, és
    ennek nagyon-nagyon örülni, de
    ugyanakkor szomorúnak is lenni
kicsit, mert már most, az elején
arra gondolni, miközben ezt a gügye

Lenni-játékot Vele játszani, hogy csak két nap, és vége megint a Mi-nek,
és ismét csak a Külön-Külön jön megint
    hosszabb ideig, és erre gondolni itt
    egy kicsit a kocsiban, a másik város
felé tartva, és meztelen felsőtesttel ülni
az anyós-, a halott ember ülésén,

de csak pusztá meggondolásból, hogy nehogy ráfröccsenjen a vörösbor
a fehér felsőre, és szomorúnak és
    boldognak lenni ugyanakkor, és
    aztán nem gondolni semmire,
hogy mi a szomorúság és mi a
boldogság, csak lenni, lenni, lenni...

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Gyomaikner Nyomda Zrt.-ben 2024-ben,
a nyomda alapításának 142. esztendejében.
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
Felelős vezető Csöndes Zoltán vezérigazgató
www.gyomaikner.hu

Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Molnár Eszter Edina
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót és a kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9358
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4463-6